

Warszawa, dnia 20 maja 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 32/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Wojciechowska-Langda

SO Jacek Matusik

Protokolant: sekr sądowy Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 20 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy N. K. (1) syna R. i D. ur. (...) w O.

oskarżonego o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 18 sierpnia 2017 r. sygn. akt II K 127/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; kosztami postępowania w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Maciej Schulz SSO Jacek Matusik

Sygn. akt VI Ka 32/18

UZASADNIENIE

N. K. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie miesięcy luty – marzec 2009 r. w L. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 2,5 grama za kwotę nie mniejszą niż 75 zł

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od dnia 15 marca 2009 r. do dnia 3 kwietnia 2009 r. w L. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 20 gram, w ten sposób, że sprzedał je K. K. (1) w porcjach każda po 1 gram za łączną kwotę nie mniejszą niż 440 zł w celu dalszej odsprzedaży przez w/wym.

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011 r., w sprawie o sygn. akt II K 759/09 oskarżonego N. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zarzucając rozstrzygnięciu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) w części jego przyznania się do winy odnośnie sprzedaży środków odurzających M. G. (1) i P. K. (1) nie są wiarygodne i w konsekwencji uniewinnienie go od czynu wskazanego w pkt II aktu oskarżenia podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) w części dot. sprzedaży mu środków odurzających przez oskarżonego N. K. (1) nie są wiarygodne gdyż pozostają w sprzeczności z zebraniem materiałem dowodowym, a zwłaszcza z wyjaśnieniami N. K. (1) i zeznaniami wskazanymi przez niego świadków, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego N. K. (1) od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. IV i V aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony ten dopuścił się przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

3. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na zaniechaniu dokonania przez sąd możliwych do przeprowadzenia wnioskowanych na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2010 r. przez prokuratora czynności dowodowych w postaci uzyskania wykazu połączeń telefonicznych z numerów telefonów oskarżonych K. K. (1) i N. K. (1) oraz wyjaśnienia okoliczności związanych z naprawą samochodu oskarżonego N. K. w zakładzie pracy oskarżonego K. K. (1), w wyniku czego nie ujawniono wszystkich istotnych okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle powyższych zarzutów, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Maz. II Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 25 listopada 2011 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 799/11 zaskarżony wyrok uchylił w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 26 marca 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 885/11 oskarżonego N. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego N. K. (1). Rozstrzygnięciu temu zarzucił:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 6 k.p.k., art. 374 § 1 k.p.k. i art. 377 § 3 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku polegającą na błędnym uznaniu że oskarżony K. K. (1) został prawidłowo wezwany na termin rozprawy w dniu 14 grudnia 2012 r. w sytuacji, gdy wysłane pod wskazany przez oskarżonego adres zamieszkania wezwanie dwukrotnie awizowane nie zostało przez niego podjęte, a dostarczone przez policję wezwanie odebrała matka oskarżonego A. K., co w konsekwencji doprowadziło do rozpoznania, z naruszeniem prawa do obrony, prowadzonej w trybie zwyczajnym sprawy bez udziału oskarżonego K. K. (1), którego obecność była obowiązkowa, co stanowi bezwzględny przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.,

2. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 1 kk, art. 44 kk i art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na zaniechaniu orzeczenia środka karnego w postaci przepadku korzyści

majątkowych pochodzących z przestępstwa przypisanego oskarżonemu K. K. (1) w pkt II aktu oskarżenia z tytułu sprzedaży środków odurzających w kwocie 180 złotych, orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych zabezpieczonych od K. K. (1), a wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych k. 137 poz.1-2, 4-10 podczas gdy zgodnie z w/w przepisami należało obligatoryjnie orzec przepadek osiągniętej majątkowej, środka odurzającego i amunicji,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść, a polegający na uznaniu przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego K. w części dot. sprzedaży mu środków odurzających przez oskarżonego N. K. (1) nie są wiarygodne gdyż pozostają w sprzeczności z zebraniem dowodowym, a zwłaszcza z wyjaśnieniami N. K. (1) i zeznaniami wskazanymi przez niego świadków, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego N. K. (1) od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. IV i V aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa - ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony ten dopuścił się przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

4. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 167 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 442 § 3 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na zaniechaniu wykonania wskazań Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie co do dalszego postępowania zawartych w uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 25 listopada 2011 r. o sygn. VI Ka 799/11 w sytuacji, gdy wskazania te są dla sądu orzekającego wiążące i przez to zaniechania dokonania przez sąd możliwych do przeprowadzenia czynności dowodowych wskazanych przez sąd odwoławczy, a zwłaszcza wyjaśnienia okoliczności związanych z naprawą samochodu oskarżonego N. K. w zakładzie pracy oskarżonego K. K. (1), okoliczności związanych z zakupem marihuany przez oskarżonego K. K. (1) i konfliktu pomiędzy obu oskarżonymi, w wyniku czego nie ujawniono wszystkich istotnych okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle powyższych zarzutów, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Maz. II Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 827/14 zaskarżony wyrok uchylił i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K 127/16 orzekł:

1. oskarżonego N. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzuconych mu w punktach IV i V czynów,
2. na podstawie art. 632§2 k.p.k. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego N. K. (1). Rozstrzygnięciu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd, iż wyjaśnienia i zeznania K. K. (1) w przedmiocie sprzedaży mu środków odurzających przez oskarżonego N. K. (1) nie są wiarygodne podczas gdy pozostają w sprzeczności z zebraniem materiałem dowodowym, a zwłaszcza z wyjaśnieniami N. K. (1) i zeznaniami wskazanymi przez niego świadków, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego N. K. (1) od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. IV i V aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa – ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony ten dopuścił się przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

W świetle powyższych zarzutów, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się nietrafna w odniesieniu do podniesionego w niej zarzutu kwestionującego prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji i podnoszącego wadliwą ocenę materiału dowodowego dokonaną przez ten Sąd. Apelacja ta w ocenie Sądu Okręgowego ma charakter polemiczny ze stanowiskiem Sądu I instancji.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i na tej podstawie poczynił właściwe ustalenia faktyczne. W ocenie Sądu Odwoławczego słusznie Sąd I instancji pozbawił wiary zeznania K. K. (1). Jak wynika z akt sprawy, depozycje przez niego składane podczas postępowania przygotowawczego są niekonsekwentne względem postępowania sądowego. Przesłuchany dnia 4 kwietnia 2009 r. K. K. (1) wyjaśnił, iż marihuanę kupił od znanego mu z widzenia chłopaka o pseudonimie (...), którego danych personalnych i adresu zamieszkania nie zna (K – 44). Dnia 5 czerwca 2009 r. oświadczył, że zna N. K. (1) od około 5 lat (K – 205). Przesłuchany dnia 9 sierpnia 2017 r. w toku postępowania sądowego zeznał, że słabo znał oskarżonego i tylko z widzenia (K – 183). Z tego względu, słusznie Sąd Rejonowy uznał zeznania i wyjaśnienia K. K. (1) za niespójne oraz rażące brakiem logiki, a także za niekorespondujące w istotnym elemencie z zeznaniami świadków oraz N. K. (1). Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Rejonowy miał w polu uwagi wszystkie dowody, które oceniane łącznie, to jest we wzajemnym powiązaniu, nie pozwoliły uznać za wiarygodne zeznań i wyjaśnień K. K. (1).

Bez względu na motywację K. K. (1), w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób uznać, że N. K. (1) popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny. Dowód z zeznań czy wyjaśnień K. K. (1) byłby wiarygodny pod warunkiem zweryfikowania z innymi obiektywnymi istniejącymi w sprawie dowodami. Takimi w niniejszej sprawie była opinia biegłego informatyka, faktury VAT dot. pobytu w ośrodku (...) nad Z., informacja z warsztatu samochodowego (...) czy informacje uzyskane od operatorów sieci komórkowych. W przedmiotowej sprawie nie istniały powody osłabiające zaufanie do wskazanych dokumentów. W konfrontacji z wyżej wymienionymi, depozycje składane przez K. K. (1) są rozbieżne. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że K. K. (1) ów sprzeczności nie potrafił wyjaśnić. Wątpliwości co do wiarygodności K. K. (1) są tym bardziej uzasadnione, jeśli uwzględni się czasokres składania przez niego wyjaśnień. K. K. (1) był bowiem wówczas zatrzymany, zostały mu postawione zarzuty popełnienia 3 czynów stypizowanych w ustawie przeciwko narkomanii. Ze względu na swoją słabą pozycję procesową, skuszony obietnicą złagodzenia kary, w obawie, że może trafić do więzienia - podczas gdy wcześniej nie był karany, zdecydował się złożyć wyjaśnienia obciążające N. K. (1).

Nie ulega wątpliwości, że K. K. (1) wyjaśniając miał prawo do przedstawiania się w jak najlepszym świetle, nawet jeżeli są to okoliczności nie do końca prawdziwe, o tyle w przypadku tzw. dowodu z pomówienia ten mechanizm musi być już postrzegany inaczej. Jednym z elementów składających się na ową szczególną, a konieczną weryfikację takiego dowodu, jest właśnie sposób przedstawiania, czy sytuowania siebie przez wyjaśniającego współoskarżonego (pomawiającego). Analizując to kryterium w okolicznościach sprawy zauważamy, że K. K. (1) faktycznie przyznał się do posiadania narkotyku, co było dość oczywiste wobec faktu ujawnienia tego środka przy nim, ale już podaje, że handlem marihuaną zajmował się praktycznie tylko przez tydzień czasu, a środki odurzające sprzedawał jedynie M. G. (2) i P. K. (2) (K – 46), a zatem starał się przedstawić siebie w lepszym świetle, usprawiedliwić swoje działanie, pokazać, że miało charakter krótkotrwały. Twierdzenia K. K. (1) nie mają jednak oparcia w materiale dowodowym. Z zeznań złożonych przez M. G. (2) i P. K. (2) nie wynika aby nabywali od niego środki odurzające. Tym bardziej twierdzenia K. K. (1) co do nabywania środków odurzających od N. K. (1) nie mają potwierdzenia w ujawnionym w toku postępowania materiale dowodowym. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby przyjąć, że to właśnie oskarżony N. K. (1) sprzedawał K. narkotyki, które on później sprzedawał innym osobom. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku przekonująco przedstawił, dlaczego więc te wyjaśnienia nie zasługują na wiarę. Zatem mamy sytuację, że dowód z wyjaśnień współoskarżonego K. K. (1), jedyny wskazujący na winę N. K. (1), nie jest dowodem wiarygodnym, konsekwentnym i na tyle pewnym, by mógł stać się – tą właśnie wyłączną i jedyną – podstawą skazania.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, przyznanie się do winy K. K. (1) nie skutkuje automatycznym obdarzeniem wiary jego zeznań czy wyjaśnień. Sąd Rejonowy ocenił wszystkie zgromadzone w postępowaniu dowody w ścisłym powiązaniu, a ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o te z nich, które uznał za wiarygodne, nie zaś z całego, wzajemnie sprzecznego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Odwoławczego rozważania Sądu I instancji w zakresie oceny

dowodów są szczegółowe, uwzględniają treść wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, a zarzut skarżącego i jego uzasadnienie jest ogólnikowe, sprowadzające się do forsowania jednokierunkowej oceny, bez pełnego odniesienia do wszystkich dowodów i ich wzajemnej relacji. Sąd I instancji szczegółowo podał dlaczego odmówił wiary depozycjom K. K., wskazując cały szereg okoliczności, które skarżący pomija albo zniekształca. Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy ocenił wiarygodności zeznań i wyjaśnień K. K. (1) w sposób ostrożny, stwierdzając, że nie są one jasne i konsekwentne, nie znajdują odzwierciedlenia w innych dowodach, są nielogiczne, a ponadto wykazują cechy chwiejności. Ustalenia te Sąd I instancji poczynił w kontekście całokształtu relacjonowanych przez niego okoliczności, jak i na tle innych dowodów.

Sąd I instancji ponownie rozpoznając sprawę miał w polu uwagi wszystkie dowody, które oceniane łącznie, to jest we wzajemnym powiązaniu, nie potwierdziły udziału N. K. (1) w przypisanych mu czynach. Sąd ten wykonał wskazania Sądu Odwoławczego, w tym zażądał wykazu informacji od operatorów telefonii komórkowych, wyjaśnił okoliczności kontaktowania się ze sobą N. K. (1) i K. K. (1), a także okoliczności związane z naprawą samochodu oraz istotę konfliktu pomiędzy wyżej wymienionymi. Rację ma Prokurator, że Sąd ten wykonując zalecenia Sądu Odwoławczego z dnia 10 kwietnia 2015 roku nie przesłuchał co prawda K. K. (1) na okoliczność kontaktów telefonicznych z N. K. (1) w związku z treścią opinii biegłego informatyka. Uchybienie to zostało jednak wyeliminowane przez Sąd Odwoławczy rozpoznający niniejszą sprawę, co zostanie wskazane w dalszej części uzasadnienia. Podkreślić ponownie należy, że Sąd Rejonowy, a następnie Sąd Okręgowy, poddały szczegółowej ocenie kluczowe zeznania K. K. (1). Zarzuty podniesione w apelacji, zmierzające do podważenia oceny Sądu I instancji dotyczącej tego osobowego źródła i środków dowodowych nie zawierają argumentów, które mogły zdeprecjonować ocenę Sądów obu instancji.

Z fachowej opinii biegłego z zakresu informatyki wynika, że K. K. (1) i N. K. (1) nie posiadali wzajemnie swoich numerów telefonów, a numer zapisany w książce telefonicznej karty SIM K. K. (1) jako (...) nie był w ogóle użyty. Jako że nie udało się pozyskać wykazu rozmów przychodzących i wychodzących z wytypowanych numerów z uwagi na treść przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne, zgodnie z którymi dane o połączeniach przechowywane są przez okres 12 miesięcy, to w zestawieniu z zeznaniami K. K. (1) na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 maja 2019 r. pozwoliło na przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom N. K. (1). Świadek K. K. (1) bowiem wskazał jednoznacznie, że kontaktował się z N. K. (1) tylko pod jednym numerem telefonu, zapisanym jako (...) (K – 290). Odnosząc się do kontrargumentu przywołanego w apelacji to o ile, co do zasady można i trzeba zgodzić się ze skarżącym, że powszechnie wiadomym jest, że sprawcy handlu narkotykami używają do kontaktów z klientami telefonów o różnych numerach, to w konstatacji z zeznaniami K. K. (1) na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 maja 2019 r. stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Przesłuchany wówczas w roli świadka K. K. (1) jednoznacznie bowiem stwierdził: „Tylko taki telefon miałem i tylko z tego telefonu dzwoniłem do N. K. (1)” (K – 290).

Wskazana przez K. K. (1) okoliczność, że pomógł oskarżonemu z samochodem z racji tego, że jest mechanikiem (K – 206) nie została potwierdzona obiektywnymi dowodami. Zdaniem Sądu Okręgowego fakt posiadania przez N. K. (1) samochodu marki P. (...) nie przesądza o jego zażyłych stosunkach z K. K. (1). Wprawdzie nie udało się jednoznacznie ustalić, że wyżej wskazany samochód był naprawiany w warsztacie samochodowym, w którym zatrudniony był K. K. (1), to mając na uwadze ogólnikowe wyjaśnienia K. K. (1) – i nie chodzi tu o kwestie poboczne tylko te istotowo ważne – nie mogą być postrzegane jako dowód świadczący przeciwko N. K. (1), a tym samym przesądzać o jego winie. Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że L. jest stosunkowo małym miastem, a wiedza dotycząca tego, kto jest właścicielem pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...), jest łatwo dostępna, w szczególności, że K. K. (1) i N. K. (1) zamieszkiwali wówczas w tejże miejscowości. Rozważania Prokuratora zawarte na stronie 4 apelacji, a dotyczące pobytu oskarżonego K. w Z. w kontekście sprzedaży K. K. (1) narkotyków dwa dni przed zatrzymaniem, które miało miejsce 3 kwietnia 2009 roku dotknięte są dowolnością i oparte są jedynie na przypuszczeniach autora apelacji. Prokurator bowiem powołał się na oświadczenie K. K. (1), złożone do protokołu przeszukania, w którym stwierdził, że torebki z suszem stanowiącym marihuanę nabył od chłopaka ps. (...) dwa dni wstecz (K-8 akt II K 333/15). Na tej podstawie Prokurator wywiódł, że miało to miejsce 1 kwietnia 2009 roku, a ponieważ N. K. (1) przebywał w Z. od 1 kwietnia 2009 roku (środy) po południu dlatego też zdaniem skarżącego przed wyjazdem do Z. sprzedał narkotyki K.. Jak już podkreślono teza ta

dotknięta jest dowolnością albowiem z wyjaśnień i późniejszych zeznań K. K. (1) nie wynika kiedy dokładnie ostatni raz kupował narkotyki od N. K. (1). Natomiast z zarzutu postawionego w akcie oskarżenia wynika, że miało mieć to miejsce pomiędzy 15 marca 2009 roku, a 3 kwietnia 2009 roku, a więc częściowo w okresie gdy N. K. (1) przebywał w Z.. Sąd rozpoznając niniejszą sprawę rozpoznawał ją w ramach zarzutów postawionych N. K. (1) w akcie oskarżenia i przed takimi zarzutami oskarżony ten się bronił. Jednocześnie podkreślić należy, że z uwagi na brak przekonywujących dowodów, że transakcje o których mowa w w/w zarzucie w ogóle miały miejsce brak było podstaw do przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że miały one miejsce w okresie do 1 kwietnia 2009 roku, co sugeruje autor apelacji.

Powyższe rozważania prowadzą do konstatacji, że apelacja prokuratora nie mogła zostać uwzględniona, gdyż ma charakter polemiczny i nie wskazuje żadnych argumentów zdolnych podważyć stanowisko Sądu I instancji. **Z tego też względu wyrok tego Sądu należało utrzymać w mocy.**

SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Maciej Schulz SSO Jacek Matusik